

**SAVAGE
LOVER**

ALVILÁGI ROMÁNC

SAVAGE
LOVER

Nero & Camille

SOPHIE LARK

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Sophie Lark: *Savage Lover – Brutal Birthright, Book 3*
Originally self-published in 2022 by Sophie Lark
This edition published in 2023 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

FORDÍTOTTA
Ladányi Klára

SZERKESZTETTE
Bukovenszki-Nagy Eszter

BORÍTÓTERV
Emily Wittig

ISBN 978-963-636-481-6

Minden jog fenntartva

Copyright © Sophie Lark 2022, 2023
Cover and internal design © Sourcebooks
Cover and internal illustration © Line Maria Eriksen
Cover image © kues/DepositPhotos
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Ladányi Klára 2025

Ezt a könyvet azoknak ajánlom,
akik voltak már annyira szegények,
hogy elkeseredésből cselekedjenek. ♥

Puszi:

A handwritten signature in black ink, reading "Sophie Lutz". The script is fluid and cursive, with the first letter 'S' being particularly large and stylized.

A GALLÓK

A GRIFFINEK

Camille Rivera

MÁR HÁROM ÓRÁJA ITT ROSTOKOLOK ez alatt a Chevrolet Silverado alatt. Épp a sebességváltót szedem ki, ami egyáltalán nem tartozik a kedvenc feladataim közé. Ez alpból is egy bonyolult, nehéz és mocskos munka, és egyszerűen minden tekintetben szar. Ráadásul az idei nyár legmelegebb napján csinálom.

A szerelőműhelyünkben nincs légkondi. Úszom az izzadságban, amitől csúszik a kezem. Ráadásul egymás után háromszor szól a rádióban a BTS, én pedig rohadtul nem tudok tenni ellene semmit.

Végre sikerül kiszednem az összes csavart, és elrakom az útból a kereszttartót. Óvatosnak kell lennem, nehogy kárt tegyek a kuplungban vagy a nyomatékváltóban. Ez az alkatrész hatvanhat kilót nyom, úgyhogy leeresztettem belőle az olajat. Van emelőm, amivel meg tudom támasztani, de ettől függetlenül is azt kívánom, bárcsak itt lenne az apám, hogy segítsen. Mostanság olyan kimerült, szinte annyi időre sem képes ébren maradni, hogy befaljon egy tányér spagettit.

Elküldtem őt lefeküdni, és mondtam, hogy ezt majd én elintézem.

Ráengedem a váltót az emelőre, majd kigurítom a kocsit alól. Ezután összeszedek minden anya- és fejescsavart, és feliratozott tasakokba rakom, nehogy elveszítsek bármi fontosat.

Ez volt az első, amit az apám megtanított nekem az autószerelésről: rendezettség és aprólékosság. *„Ezek bonyolult szerkezetek. Neked is olyannak kell lenned, mint egy gép. Nincs helye a hibázásnak.”*

Most, hogy kint van a váltó, úgy döntök, megünneplem egy üdítővel. Lehet, hogy légkondik nincs, de legalább a hűtőnk folyamatosan megy. Az apámé ez a Wells Street-i autószervez. Mi fölöttünk lakunk egy kétszobás kis lakásban. Csak hárman élünk itt, én, az apám és a kisöcsém, Vic.

Elindulok felfelé, közben a kezemet egy rongyba törölöm. Az overallomból már derékig kibújtam, a trikóm átázott az izzadságtól. Ráadásul foltos a mindenféle folyadéktól, ami egy autóból kijöhet, meg egyszerűen koszos is. A műhely poros.

A kezem olyan mocskos, hogy nagyjából két óra és egy drótkefe kell ahhoz, hogy megtisztítsam. Olaj ivódott a bőröm minden ráncába, a körmeim pedig folyamatosan feketék. Megtörölöm a kezemet, ezzel a kosz zöme lejön, de még így is ujjlenyomatot lesz a hűtő ajtaja, amikor kinyitom. Kiveszek egy Coca-Colát, kinyitom, és az arcomhoz szorítom a hűvös dobozt egy pillanatra, mielőtt felhajtanám az egészzet.

Vic lép ki a szobájából. Elegáns, mint aki készül valahova. Úgy öltözködik, mintha videóklipet készülné forgatni; passzos farmert, világos inget és sportcipőt visel, amit alaposan megtisztogat egy fogkefével, ha csak egyetlen koszfoltot

is észrevesz rajta. Erre költi minden pénzét, már amikor van neki.

Készítést érzek rá, hogy összeborzoljam a hosszú, bozontos, karamellaszínű haját, de visszafogom magam. Vic még csak tizenhét, nyolc évvel fiatalabb nálam. Inkább az anyukájának érzem magam, mint a nővérének.

Két és fél évesen hagyta itt nálunk az édesanyja. Vézna kis teremtés volt, fekete szeme betöltötte a fél arcát, felháborítóan hatalmas szempillával. (Miért van az, hogy mindig a fiúknak van a legszebb szempillájuk?) Sem ruhákat, sem egyéb holmikát nem hoztak vele, leszámítva egy Pókemberfigurát, aminek hiányzott az egyik lába. Vic mindenhova magával vitte, még a kádba is, és magához szorította alvás közben. Nem tudom, hol éltek korábban, vagy hogy ki az apja. Az apám befogadta őt, és azóta mind itt lakunk.

– Hova mész? – kérdezem.

– El, a barátaimmal.

– Kikkel?

– Titóval és Andrew-val.

– Mit fogtok csinálni?

– Nem t’om. – Ő is kivesz egy kólát, és felbontja. – Benézünk a moziba, valószínű.

– Egy kicsit késő van a mozizáshoz.

Este kilenc negyven van. Nem sok filmet kezdenek vetíteni tíz után.

Vic vállat von.

– Ne maradj ki túl sokáig! – szólok rá.

A szemét forgatva slisszol ki mellettem a konyhából.

Feltűnik, hogy egy új sportcipő van rajta. Szerintem nevetégesen néz ki; egy bumfordi, fehér csuka, az oldalán furcsa, szürke mintával. Egy kosarascipő, de szerintem valójában

senki nem sportoláshoz hordja, hacsak nem a Holdon kosaroznak 3000-ben. Drágának látszik.

– Honnan szerezted azt a cipőt?

Vic nem néz a szemembe.

– Elcseréltem a Jordanemet Andrew-val.

Tudom, hogy mikor hazudik az öcsém. Mindig is borzasztó rosszul csinálta.

– Nem loptad, ugye?

– Nem! – feleli indulatosan.

– Remélem is, Vic! Már majdnem tizennyolc vagy. Az a szar benne marad a nyilvántartásban...

– Nem loptam! – kiáltja. – Mennem kell. El fogok késni.

A vállára kapja a hátizsákját, és elindul. Egyedül maradok a konyhában.

Bosszankodva iszom meg a maradék italomat. Teljes szívből szeretem Vicet, de aggódom érte. Olyan srácokkal lóg, akiknek nálunk sokkal több pénzük van. Olyan srácokkal, akik wílandi és evergreeni kúriákban laknak, és a szüleik egy gombnyomással elérik az ügyvédjüket, hogy letegyék az óvadékot, ha az idióta fiuk valami ostobaságot csinál.

Mi ezt a luxust nem engedhetjük meg magunknak. Újra és újra elmondom Vicnek, hogy szedje össze magát és tanuljon keményen a végzős évében, hogy felvegyék egy jó főiskolára. Egy fikarcnyit sem érdekli, hogy apával és velem dolgozzon. Sajnos az iskola sem érdekli annyira. Azt hiszi, DJ lesz belőle. Még nem pukkasztottam ki ezt az álombuborékot.

A kólásdobozt a szelektív kukába dobom, készen álllok visszamenni a műhelybe.

Még egy órát elbabrálok a váltóval. A Silverado tulajja nem akarja kicseréltetni, azt szeretné, ha felújítanánk. Mivel nem tudjuk, pontosan mi a baja ennek a nyavalyás izének, teljesen szét kell szednem, meg kell tisztítanom minden alkatrészét, hogy lássam, mi használódott vagy tört el.

Munka közben Vicre gondolok. Nem hiszem el a cipős sztoriját, és nem tetszik, hogy Andrew-val lóg. Az összes haverja közül Andrew a legrosszabb, arrogáns, elkényeztetett és rosszindulatú. Vic a szíve mélyén jó gyerek. De népszerű akar lenni, ezért egy csomó ostobaságot csinál, hogy lenyűgözze a barátait.

Megint letörlöm a kezemet, és felkapom a telefonomat. Le akarom csekkolni a helyzetmegosztós appon, hogy Vic tényleg a moziba ment-e. Megkeresem a kis kék pontját, és bizony, nincs semmiféle moziban. Ehelyett egy Hudson Ave-i címen van, ami lakóháznak tűnik. Ez nem Andrew-ék otthona, és nem is olyasvalakié, akit ismerek.

Bosszúsan nyitom meg az Instagramot, és rákattintok Vic sztorijára. Nem posztolt semmit, ezért rámegeyek Andrew profiljára. Ott is vannak, mindhárom fiú, valamiféle házi-buliban. Vic egy piros műanyag pohárból iszik, Tito pedig totál részegnek tűnik. A képaláíráson ez szerepel: „*Ma este rekordot állítunk fel.*”

– Ó, egy *francokat!* – sziszegem.

A kezeslábasom zsebébe vágom a telefont, aztán felkapom a Pontiacom kulcsát. Ha Vic azt hiszi, hogy szétcsaphatja magát azokkal a s-fejekkel, akkor nagyon téved. Nem szabadna innia, ráadásul holnap reggel *nagyon is* a Stop & Shopban kellene dolgoznia! Ha megint elalszik, ki fogják rúgni.

Sebesen száguldok a kis kék pont által megjelölt helyre. Vagy legalábbis a lehető leggyorsabban megyek anélkül, hogy túlmelegíteném a kocsim ősrégi motorját. Ez az autó sokkal öregebb nálam, és mostanában leginkább a pusztá akaratommal tartom életben.

Csak hét percre van az a ház. Az applikáció nélkül is megtaláltam volna, a zene dübörög az egész háztömbben. Az út mindkét oldalán kocsik sorakoznak. A bulizók szó szerint kifolynak az épületből, ki-be másznak az ablakokon, egyesek pedig kidőlve hevernek a fűvön.

Leparkolok, amilyen közel csak tudok, aztán a házhoz sietek. Átverekszem magam a tömegben, miközben az öcsémet keresem. A bulizók zöme húsz év körül van. Igazi „ereszd el a hajamat” parti ez, sörpanggal, hordón állással és félmeztelen, vetkőzős pókerező lányokkal. A kanapén szinte már dugnak a párok, és akkora füves füst van, hogy fél méternél messzebb alig látok el.

Mivel a tesómat próbálom kiszúrni, nem igazán figyelek oda, merre haladok. Egyenesen neki is megyek egy csapat lánynak, akik erre dühösen felvisítanak, mert az italuk a mellükre lötytyent.

– Vigyázz már, ribanc! – üvölti az egyikük, és megfordul.
Ó, bassza meg!

Sikerült olyasvalakibe ütköznöm, aki már eleve utálja a fejemet: Bella Page-be. Egy gimibe jártunk, egyszer régen.

Ez egyre jobb! Bella Beatrice és Brandi mellett áll. Régen a *Bés királynők*nek hívták magukat. Teljesen komolyan.

– Óóó, te jóóó ég! – mondja Bella a maga vontatott módján, mély hangon. – Biztos részegebb vagyok, mint hittem, mer’ esküszöm, hogy épp a Gépszír Majmot látom.

Így neveztek engem. Legalább hat év telt el azóta, hogy utoljára hallottam ezt a gúnynevet. És mégis azonnal előnt az önutálat, épp, ahogy régen.

– Mégis mi van *rajtad?* – Beatrice olyan elborzadva bámul a kezeslábasomra, mint ahogy az autóbalesetet vagy a népirtást nézik általában az emberek.

– Tudtam, hogy valami rohadtul bűzlik! – ráncolja Brandi a tökéletes pisze orrát.

Istenem, úgy reméltem, hogy ezek hárman elköltöznek majd a gimi után! Vagy hogy esetleg belehalnak a vérhasba. Nekem bárhogyan jó.

Bella fényes, szőke haja hosszú bubifrizurába van vágva. Beatrice határozottan megmúttette a mellét. Brandi ujján egy kő csillog. Ezt leszámítva nem sok változott, mindhárman továbbra is szépek, jól öltözöttek, és úgy néznek rám, mintha kutyaszarba léptek volna.

– Hű! – mondom nyugodtan. – Mennyire hiányzott ez!

– *Té* meg mit keresel itt? – Beatrice keresztbe fonja vékony karját az új melle alatt.

– Nem abban a pöcegödör szervizben kéne lenned, és olajjal mosni az arcodat? – vigyorog gúnyosan Brandi.

– Azt hittem, a Cermak Roadon van – mondja Bella, rám szegezve hűvöskék tekintetét –, és tíz dolcsiért szopja a faszt, ahogy az anyja.

A buli minden forrósága, füstje és hangja mintha elhomályosulna. Csak Bella megvetéstől eltorzult, csinos arcát látom. Még ha kurvára haragszom is rá, be kell látnom, hogy gyönyörű. Hatalmas kék szemét sűrű fekete pillák keretezik, pink rúzsos szájával vigyorog.

De ettől még ugyanúgy ki akarom verni a tökéletes fogait. Csakhogy az apja valami nagymenő bankár, aki Chicago

minden gazdag rohadékának a pénzét tárolja. Szemernyi kétségem sincs, hogy beperelne a francba, ha bántanám az ő kis hercegnőjét.

– Ő legalább keres vele tíz dollárt – mondja egy mély hang. – Te általában ingyen csinálod, Bella.

Nero Gallo támasztja zsebre dugott kézzel a konyhaszekrényt. Sötét haja hosszabb, mint a gimiben volt, az arcába hullik. De nem takarja ki a zúzódást a szeme alatt, sem a csúnya sebet az ajkán. Azonban egyik sérülése sem tudja elcsúfítani az arcát. Sőt, csak kiemelik a szépségét.

Nero az univerzum perverzítésének bizonyítéka. Soha nem volt még egy ennyire veszélyes valami ilyen vonzó külsőbe csomagolva. Olyan, akár egy gyümölcs, színes és lédús, aminek a látványától összefut az ember szájában a nyál is. Ám egyetlen falat is megmérgez.

Ő a két lábon járó szex, James Dean alakban. Minden tulajdonsága, kezdve a ködszürke szemével, a lebiggyesztett száján át az arrogáns felvágásáig arra hivatott, hogy megfagyassza az ember szívét, majd újra életre keltse egyetlen pillantással.

A lányok hangulata teljesen megváltozik, amikor meglátják őt. Ahelyett, hogy Bellát bosszantaná a beszélés, felnevet, és az ajkába harap, mintha Nero flörtölne vele.

– Nem is tudtam, hogy itt leszel!

– Miért is kellett volna? – kérdez vissza Nero durván.

Nem szándékozom Neróval beszélgetni, a Bés királynővel folytatni ezt a társalgást meg még kevésbé. Meg kell találnom az öcsémet.

Mielőtt leléphetnék, Nero azt kérdezi:

– Tiéd az a Trans Am odakint?

– Igen.

– '77 SE?

– Igen.

– Ugyanolyan, mint Burt Reynoldsnak volt.

– Így van. – Akaratlanul is elmosolyodom. Nem akarok Neróra mosolyogni. A lehető legtávolabb akarok maradni tőle. Csakhogy arról az egyetlen dologról beszél, amit valóban szeretek.

Burt Reynolds ugyanilyen kocsit vezetett a *Smokey és a banditáiban*, azzal a különbséggel, hogy az övé fekete volt, a motorháztetőn egy aranyással, az enyém pedig piros, és versenycíkok vannak rajta. Rohadtul kopott és leharcolt, de szerintem még így is elég menő.

Bellának fogalma sincs, miről van szó, de utálja, hogy Neróval beszélgetünk. Muszáj visszairányítania magára a figyelmét, de azonnal.

– Nekem egy G-osztályos Mercedesem van – mondja.

– Apucinak biztos jó éve volt. – Nero felhúzza telt ajkát, ami a zúzódástól még nagyobb.

– Bizony úgy volt – bújja Bella.

– Hála istennek, vannak hozzá hasonló hősök, akik segítenek azoknak a szegény milliárdosoknak elrejtteni a pénzüket – jegyzem meg.

Bella mint egy kígyó kapja oldalra a fejét. Egyértelműen azt kívánja, bárcsak elhúznék vagy meghalnék már, hogy egyedül lehessen Neróval.

– Légyszi, mesélj, te hogyan mented meg a világot! – sziszegi. – Olajat cserélsz az árváknak? Vagy ugyanaz a lúzer vagy, mint a gimiben? Nagyon remélem, hogy ez nincs így, mert ha még mindig az a koszos kis degenerált vagy, komolyan nem tudom, hogy fogod kifizetni a ruhámat, amit az előbb tönkretettél.

Ránézek a szűk fehér ruhájára, az elején három apró puncsfolt van.

– Miért nem próbálsz meg kimosni?

– Egy nyolcszáz dolláros ruhát nem lehet a mosógépbe tenni! – közli Bella. – De te ezt nem tudhatod, mert nem is mosol ruhát. Ahogy láthatólag mást sem. – Elfintorodik a koszos trikóm és a zsíros kendővel hátrafogott hajam láttán.

Elsüllyedek szégyenemben, amikor így néz rám. Nem tudom, miért. Nem adok Bella véleményére. De nem is vitathatom a tényeket: szegény vagyok, és borzalmasan nézek ki.

– Az idődet vesztegeted – mondja Nero unottan. – Nincs nyolcszáz dollárja.

– Istenem! – kuncog Beatrice. – Ideje lenne, hogy Levi biztonságiakat alkalmazzon ezekre a bulikra. Azok nem engednék be a szemetet.

– Biztos vagy benne, hogy te bejutnál? – kérdezi lágyan Nero.

Aztán felvesz egy üveg vodkát a pultról, és jó hosszan kortyol belőle, majd faképnél hagyja a lányokat. Egyáltalán nem néz rám, mintha elfelejtette volna, hogy ott vagyok.

A Bés királynők is megfélelkeztek rólam. Vágyakozva bámulnak Nero után.

– Akkora egy seggfej – mondja Beatrice.

– Egy kibaszottul gyönyörű seggfej – suttogja Bella halalkan és elszántan. Úgy figyel Nerót, mintha egy Birkin táska és Louboutin magas sarkú lenne egyben.

Míg Bellát felemészti a vágy, én kihasználom a lehetőséget, hogy lelépjek az ellenkező irányba, és megkeressem Vicet. A földszinten nem látom őt, ezért felmegyek a lépcsőn, és

benézek a szobákba, ahol az emberek vagy épp összekavarnak, vagy csíkokat szívnak fel, vagy *Grand Theft Autót* játszanak.

A ház hatalmas, de lelakott. Nyilvánvalóan nem ez az első buli, amit látott; a famunkán vájatok vannak, a falakon meg random lyukak. A hálószobák kinézetéből ítélve úgy sejtem, többen is laknak itt, valószínűleg mind pasi. A vendégeket a Bellához hasonló, lealacsonyodó elit és a csóróbb rétegek furcsa egyvelege teszi ki. Nem tetszik, hogy az öcsém ilyen társaságba keveredik.

Végre sikerül megtalálnom Vicet a hátsó udvarban, ahol egy kültéri asztalnál pingpongozik éppen. Olyan tajt részeg, hogy alig tudja fogni az ütőt, és egyáltalán nem találja el a labdát.

Megragadom a grabancánál fogva, és kirángatom.

– Hé, mi a fene van már! – kiáltja.

– Elmegyünk! – Vicsorgok.

– Szerintem nem akar elmenni – mondja nekem Andrew.

Igazán rühellem Andrew-t. Egy nagyképű kis pöcs, aki úgy öltözik és beszél, mint valami gengszter. Miközben a szülei sebészek, és tudom, hogy az előfelvételin bejutott a Northwesternre. A jövője már biztos. Játshatja itt a rosszfiút, és amikor ráun, elhúzhat a fősulira, az öcsémet meg otthagyja a mocsokban.

– Húzz innen, különben felhívom a szüleidet! – csattanok fel.

Ő gúnyosan rám vigyorog.

– Sok szerencsét hozzá! Arubában vannak éppen.

– Jó. Akkor felhívom a zsarukat, és feljelentelek, hogy alkoholt adtál egy kiskorúnak.

– Jól van, jól van, jövök! – mondja Vic, a szavai összefolynak. – Hadd szedjem össze a táskámat legalább.

Kikapja a hátizsákját a biliárdasztal alól, és majdnem felbukik a saját lábában abban a nevetséges cipőben.

– Gyere! – mondom, és türelmetlenül magam után húzom.

Az oldalsó kapun rángatom ki. Nem akarok megint keresztülvágni a házon és megkockáztatni egy újabb találkozót Bellával. Amint kilépünk az utcára, egy kicsit nyugodtabb leszek. De közben haragszom Vიცe, amiért berúgott.

– Holnap is dolgozni fogsz – közlöm vele. – Felkeltelek hétkor, és nem érdekel, másnapos leszel-e.

– Annyira utálok azt a kibaszott helyet! – panaszkodik Vic, és mögöttem csoszog.

– Ó, nem szeretsz bevásárlást összecsomagolni? Akkor esetleg össze kéne kapnod magad, és rendesen tanulnod, hogy ne kelljen ezt csinálnod az életed végéig!

Betuszkolom az anyósülésre, majd becsapom rá az ajtót. Aztán átmegyek a vezetőülés felőli oldalra.

– Te sem mentél főiskolára – mondja bosszúsan.

– Ja, és nézz rám! – felelem, és a koszos ruhámra mutatok. – Életem végéig a szervizben fogok dolgozni.

Kigördülök az útra. Vic az ablaknak dönti a fejét.

– Azt hittem, szereted...

– A kocsikat szeretem. De nem szeretem kicserélni mások motoroláját és megjavítani a szarjaikat, hogy aztán azt hallgassam, hogy az ár miatt panaszkodnak.

Ráfordulok a Goethére. Lassan hajtok, mert már késő van, ez az utca nincs valami jól kivilágítva. De Vic még így is kezd egy kicsit fura színt ölteni.

– Húzódj le! – mondja. – Lehet, hogy hányni fogok.

– Várj egy kicsit! Nem tudok megállni pont...

– Húzódj le! – kiáltja, és elrántja a kormányt.

– Mi a franc? – kiáltom, és visszarántom egyenesbe a kormányt, hogy ne menjünk bele a padka mellett sorakozó kocsik egyikébe sem. Mielőtt még találnék egy megfelelő helyet, piros és kék fények villannak fel a visszapillantó tükrökben, aztán meghallom a rendőrautó röviden felhangzó szirénáját.

– Bassza meg! – morgok, miközben lehúzódom.

Vic kinyitja az ajtót, és kihajol hányni.

– Szedd össze magad! – motyogom.

A rendőr bekopog az ablakomon, és az arcomba világít az elemlámpájával.

Pislogva lehúzom az üveget, miközben próbálom annyira megnedvesíteni a kiszáradt számam, hogy beszélni tudjak.

– Ivott ma este? – kérdezi erőlesen a rendőr.

– Nem – közlöm vele. – Bocsánat, az öcsém rosszul van...

A zsarú átirányítja a lámpáját Vique, megvilágítja vele a kivörösödött szemét és a hányásos pólóját.

– Szálljon ki az autóból! – mondja Vicnek.

– Ez most komoly...

– Kifelé a kocsiból! – vakkantja újra.

Vic kinyitja az ajtót, és bukdácsolva kiszáll, próbálja kikerülni a hányást. A lába beleakad a hátizsákba, és azt is magával rántja az utcára.

A rendőr odaállítja őt a kocsihoz, a kezét a tetőre téve.

– Van magánál fegyver? – kérdezi, miközben megmotosza Vicet.

– Ö-ö – mondja az öcsém a fejét rázva.

Én is kiszállok a kocsiból, de a saját oldalamon maradok.

– Éppen hazaviszem őt, biztos úr – mondom.

A zсарu keze megtorpan Vic combjának külső oldalánál.

– Mi van a zsebedben, kölyök? – kérdezi.

– Semmi – feleli ostobán Vic.

A zсарu benyúl Vic nadrágjába, és előhúz egy kis tasakot. A gyomrom elnehezül. Két tableta van a zacskóban.

– Ez micsoda? – kérdezi a zсарu.

– Nem t'om – mondja Vic. – Nem az enyém.

– Maradj ott, ahol vagy! – parancsolja. Megfogja Vic háztizsákját, és matatni kezd benne. Egy perc múlva előhúz egy uzsonnászacskót legalább száz ugyanolyan tablettával tele.

– Hadd találjam ki! – mondja. – Ezek sem a tied!

Mielőtt még Vic válaszolhatna, kibukik belőlem:

– Azok az enyéme!

Franc, franc, franc! Mit művelek?

A rendőr rám néz, felvonja a szemöldökét. Magas és fitt a pasas, szögletes álla és ragyogó kék szeme van.

– Biztos ebben? – kérdezi halkán. – Ez rengeteg anyag. Sokkal több, mint ami személyes használatra elegendő. Ez drogbirtoklás terjesztési szándékkal.

Izzadok, és zakatol a szívem. Ez egy kibaszott nagy probléma. De az én problémám lesz, és nem Vicé. Nem hagyhatom, hogy tönkretegye az életét.

– Az enyém – mondom határozottan. – Az egész.

Vic ide-oda kapkodja a tekintetét köztem és a zсарu között. Olyan részeg, és úgy fél, hogy azt sem tudja, mit csináljon. A szemébe nézek, és épp csak megrázom a fejemet, azt üzenem, hallgasson.

– Szállj vissza a kocsiba, kölyök! – mondja a zсарu Vicnek.

Vic visszamászik az anyósülésre. A rendőr becsukja rá az ajtót. Aztán rám irányítja a figyelmét.

– Hogy hívják, kisasszony?

– Camille Rivera. – Nagyot nyelek.

– Schultz közrendőr vagyok – mondja a jelvényére mutatva. – Jöjjön ide, Camille!

Megkerülöm a kocsit, így már mindketten a fényszóró vakító sugarában állunk.

Amint közelebb érek a zsaruhoz, rájövök, hogy fiatalabb, mint hittem, valószínűleg olyan harminc- vagy maximum harmincöt éves. Rövid, oldalt felnyírt szőke haja van, az arca napbarnított. Az egyenruhája merevre van keményítve.

Mosolyog rám, de még életemben nem féltém ennyire senkitől. Szó szerint a kezében tartja a sorsomat a tablettákkal teli zacskó formájában.

– Tudja, mi ez, Camille?

A tablettákra pillantok. Úgy néznek ki, mint valami gye-
rekvitamin. Iskolabusz formájúak, a színük halványsárga, szóval sejtésem szerint ecstasy.

– Igen, tudom. – A hangom rekedt.

– Illinois államnak szigorú MDMA-ellenes törvényei vannak. – Schultz hangja mély és kellemes. – Csupán egyetlen tablettá birtoklása is bűncselekménynek minősülhet. Tizenöt vagy annál több darabért pedig minimum négy év börtönbüntetés a kötelezően letöltendő. Én azt mondanám, hogy magának van itt vagy százhusz tablettája. Plusz az a kettő a testvére zsebében.

– Azok is az enyémekek – mondom. – Ő nem tudta, mi az. Én kértem, hogy tegye el nekem.

Hosszú csend következik, miközben a rendőr engem bámul. Nem tudok olvasni az arcáról. Továbbra is mosolyog egy kicsit, de fogalmam sincs, mit jelent az a mosoly.

– Hol lakik? – kérdezi.

– A Wells Streeten. Az Axel Auto fölött. Az a szerviz az enyém... az apámé. Én is ott dolgozom.

– Maga autószerelő? – A ruhámra néz.

– Igen.

– Nem sok lányt látni ebben a szakmában.

– Nem hiszem, hogy olyan sok szerelőt ismerne.

Nem ez a legmegfelelőbb pillanat a szarkazmusra, de annyira elegendem van a megjegyzésekből. Különösen a férfiaktól. Pláne azoktól, akik nem bízzák rám az autójukat, holott azt sem tudják, mi a különbség egy dugattyú és egy gyertya között.

Szerencsére Schultz felnevet.

– Csak egyet – mondja. – De szerintem ő is lehúz.

Csend telepszik közénk. Arra várok, hogy a csuklómra rakja a bilincset, és beültessen a járórautója hátuljába. Ehelyett azonban azt mondja:

– Axel Auto a Wells Streeten?

– Igen.

– Holnap meglátogatom ott.

Értetlenül bámulok rá, hogy mit is akar mondani ezzel.

– Vigye haza az öccsét! – mondja a zsarú. A hátizsákba dobja a tablettákat, és behúzza a cipzárat. Aztán a táskát a kocsija csomagtartójába löki.

Még mindig egy helyben állok lefagyva, összezavarodva.

– Elmehetek? – kérdezem ostobán.

– Egyelőre. Holnap még beszélünk.

Visszaülök a kocsimba, a szívem fájdalmasan ugrál a mellkasomban. A számnak fémes íze van, és az agyam azt ordítja, hogy ez kurvára nagyon furcsa. De nem fogok vitatkozni. Fuldoklom a bajban, bármilyen életmentő lehetőséget elfogadok.

Csak azt remélem, hogy ez nem egy álcázott csapda lesz.